

Kristjan Kalkun: Unistustel on kombeks täituda, kui ei istuta käed rüpes

Kristjan Kalkun.

Erakogu

Kooli juubeli puhul otsustasin teha intervjuu meie kooli vilistlase Kristjan Kalkuniga, kes on tuntud eesti spordiajakirjanik. Uurisin, millised mälestused on tal kooliajast ning kuidas sai temast ajakirjanik.

Kas olete põline tallinlane?

Jah, olen sündinud ja kasvanud Tallinnas. Ehkki minu vanemad on pärit Tartust.

Mis aastatel õppisite Tallinna 32. Keskkoolis?

Õppisin toona Jakob Kunderi nimelises Tallinna 32. Keskkoolis aastatel 1979-1990.

Õeldakse, et 7-8-aastaselt läbi elatud emotsioon mõjutab täiskasvanueas suhteid. Kas Teil on mõni mälestus algklassidest, mis on hästi meelde jäänud ja mida olete nõus jagama?

Mälestusi algklassis käimise ajast on erinevaid: kool laupäeviti, rõõmsameelne ja tegus õpetaja, mitmete klassikaaslaste näod meenuvad mingites olukordades, paar-kolm seika on detailsemalt mällu sööbinud.

Jagaksin mälestust esimesest koolipäevast, kui aabitsa järele minek isa-ema ja venna seltsis osutus arvatust kaugelt teistsuguseks. Olime teel, kui meist möödus üks suur veoauto ning jäi valgusfoori taga seisma. Kastis olid arbuusid, koorma otsas istus üks mees. Ta võttis koormast arbuusi, hõikas minu isa ja palus tal püüda. Arbuus oli suur. See oli nagu kingitus esimese koolipäeva puhul. Ma ei tea, kas mees võis nii teha ja ühest talle mittekuulunud arbuusist loobuda, aga eks aeg oli teine. Aga kinkige ikka teistele seda, mida teil on võimalik anda.

Kes oli 32. Keskkoolis Teie kõige meeldejäüvam õpetaja?

Liisa-Kai Pihlak, minu klassijuhataja keskkooli ajal. Ja mitte ühe konkreetse juhtumi tõttu, vaid sellepärast, kuidas toimus igapäevaselt temaga suhtlemine. Eks õpetaja jääb õpetajaks, aga ta ei rõhutanud seda ega püüdnud õpilastega luua distantsi. Pigem kahanes see piir tihti õhkörnaks, kadumata päris, aga suhtlus oli hästi inimlikul tasandil, võrdväärselt teist austades. Ja see tegi õpetaja hästi omaks.

Räägime natuke koolis einestamisest. Meil on võimalus tänasel päeval kooli kohvikust osta saiu, võileibu, maiustusi. Kui Teie koolisööklad meenutate, siis millist emotsiooni see teie tekitab?

Emotsiooni erilist pole, küll mälestused. Suur ruum, reas lauad, mis kaetud taldrikute, klaaside ja muu vajalikuga. Kindel menüü ja nii iga päev. Toidu maitse ei meenu, aga kõht sai täis. Leiba-saia sai isegi taskus kaasa võtta ja hiljem nosida, ehkki õpetajad sellele mäletamist mööda hästi ei vaadanud.

Nõud jäeti pärast söömist lauale. Ja aeg-ajalt olid täis morsiklaasid keeratud tagurpidi. Üks klassivend näitas mullegi, kuidas see käib. Söökladäidele oli sellest koristamisel muidugi hulk õnnetust, sest ega klaasi polnud võimalik õigetpidi keerata ilma, et morss laiali lendaks.

Milline oli koolisöök ja kuidas pidite sööklas käituma?

Koolisöök oli taldrikus, valmis ja väljatõstetud või siis tõsteti kokatädi poolt vahetult enne söömist. Maitset ei mäleta, aga ei meenu ka, et poleks maitsenud. Jah, leivasupp mulle ei istunud. Ja kuni keskkoolini tuli sööklasse minna kõik üheskoos, lahkuda võis eraldi.

Kas saite kõhu täis ka keskkooli ajal?

Näljatunnet ei mäleta.

Kui Te kooli lõpetasite, oli Eesti riik muutuste lainel ja muutumas olid ka koolid ja kõrgkoolid. Milline oli Teie siht ja kes aitas sihti edaspidiseks seada?

Otsus, mida edasi teha, sai ikka endas langetatud. Soov oli minna Tartu Ülikooli ja õppida ajalugu. Ja otsuse taga polnud mitte niivõrd pöördelised ajaloosündmused, mille keskel elasime, vaid pigem just soov saada veel enam teada sellest, kuidas sajandite vältel on elatud. Avastada veel midagi. Mida ajaloolase haridusega hiljem peale hakata, sellele nagu väga ei mõelnudki. Võiks öelda, et selline boheemlaslik ja mitte liiga täiskasvanulik lähenemine.

Kuidas Teist sai ajakirjanik?

Juhus või juhused, millele aitasin ise tegelikult kaasa. Ülikooli alguses huvitusin ja lugesin palju jäähoki ajaloo kohta. Ühel hetkel mõtlesin, et see võiks pakkuda huvi teistelegi. Pakkusin oma kaastööd päevalehele, avaldati. Sellest kasvas välja regulaarsem artiklite kirjutamine nädalalehele. Siis kutsuti mind Tartus raadiosse saadet tegema. Sellest kasvas välja huvi, et mida kujutab endast televisioon. Küsija suu pihta ei lööda, helistasin. Näidatigi, varsti sain ise proovida. Ja kui kirjutasin ajaloo stuudiumi lõputööd, pakuti ajakirjanduses mulle juba tööd.

Mis on see, mis selle töö Teie jaoks meeldivaks teeb?

Pikalt oli selleks võimalus olla sündmuste keskel, kogeda ise, vahendada ja rääkida olulisest võimalikult täpselt, meeleolukalt. Tunnetada ennast ajas ja ruumis. See pole kuhugile kadunud, aga aegamööda olen hakanud enam hindama kaemuslikku külge, mida töö pakub. Ehk et võrrelda sarnaseid sündmusi erinevas ajas või kohas, analüüsida ja mõista sündmust või inimest mõjutavaid tegureid, nende tähtsust ja tähendust läbi erinevate prismade. Ja rääkida seejuures lugu sündmusest või inimestest. Sellest, mis väärib mäletamist.

Koolis tekkinud sõbrad on sageli eluaegsed sõbrad. Kes oli Teie kooliaja kõige parem sõber ning kas ta on sõber siiani?

Parimad sõbrad on ikka olnud need, kellega sind ühendavad mingid huvid või tegevused, ka keskkond. Tihti on nendeks pinginaabrid, ka minul oli kooliajal nii. Tõsi, elu on meid viinud ka väga erinevatele teedele ja ma ei suhtle neist kellegagi praegu igapäevaselt.

Kas klassikokkutulekuid ka korraldate?

Keskooli lõpuklassi kokkutulek oli vist esimest ja seni viimast korda umbes 15 aastat tagasi. Mäletan ka üht klassikokkutulekut nendega, kellega põhikoolis koos olime. Sellestki on aega möödunud omajagu. Ilmselt on elutempo kiire.

Mida tahaksite tänastele 32. Keskkooli õpilastele ja õpetajatele öelda? Mis on see tarkusetera, mida meie, noored, võiksime ellu kaasa võtta?

Unistage suurelt, unistustel on kombeks täituda. Kui ei istuta käed rüpes. Ja üht ärge kartke – ärge kartke tööd!

Jete Elisabeth Sellenberg, 11C